

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 28

Κυριακή 31 Μαρτίου 1947 Π.Ο.Η.

† ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

**Αδελφοί: Στήκετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15**

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000, Ἐτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος Κύριον Κύριον Χριστοφόρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΧΑΙΡΕΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΡΩ ΧΑΙΡΕΤΕ

Τὴν προσφώνησιν ταύτην ἀπηύθυνεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μετὰ τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν Αὐτοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν· αὐτὴ δὲ ἐσκορπίσεν ἀμέσως τὴν χαρὰν «ἐχάρισαν ὅν ὁ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον». Ὁ χαριεπιμὸς οὗτος ἀποτελεῖ τὸν νικητήριον παιᾶνα, ὃν το νίζουσιν ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἄγγελοι ἐν Οὐρανοῖς, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐξαγγέλλοντες τὸν θρίαμβον, ὃν κατήγαγε κατὰ τοῦ δράκοντος τοῦ σκολιοῦ, τῆς ἁμαρτίας, καὶ τοῦ κακοῦ ὁ Ἰησοῦς, καταλύσας τὸ κράτος τοῦ Διαβόλου, ὑπὸ τὴν δηλητηριώδη πτέρυναν τοῦ ὁλοῦ ἐστέναξεν ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ οὕτω κατατρόπωσε διὰ τοῦ Σταυρικοῦ Του θανάτου ὁ Ἰησοῦς τὸ κράτος τοῦ θανάτου, εἰς ὃν κατεδικάσθη ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἐπανήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ πρῶτον χάρισμα τῆς ἀθανασίας.

Ὅντως ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ὁ φυσικὸς καρπὸς τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἡ δικαία τιμωρία τῆς θείας νομοθεσίας «ἡ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θάνατον ἀποθανεῖσθε» καὶ πάλιν «τὰ ὀφώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος». Ἐνῶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀθανασία ἦσαν ἐξ αὐτῆς τῆς δημιουργίας τὰ συστατικὰ τῆς πνευματικῆς ιδιότητος τοῦ ἀνθρώπου πλασθέντος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· τὴν ιδιότητα δὲ ταύτην τῆς ἀθανασίας ἀπολέσας ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἁμαρτίας, ἀνέκτησεν οὗτος πάλιν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, κατατρόπωσάντος διὰ τῆς λαμπροφύρου Ἀναστάσεως αὐτοῦ τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ τοῦ κακοῦ. Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἡμέρα αὐτῆς τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σκορπίζει πανταχοῦ εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον τὴν πνευματικὴν χαρὰν καὶ θυμὴδιαν ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ ἐν Οὐρανοῖς εἰς τῶν Ἀγγέλων τὴν χορείαν καὶ τῶν Δικαίων, Διότι αὕτη συμβολίζει τὴν νίκην τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ, τῆς δικαιοσύνης κατὰ τῆς ἀδικίας, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς δουλείας, τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους, καὶ τέλος τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ τοῦ βαρβαρισμοῦ.

Ναὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, οὐ μόνον διεσκέδασε τὰ σκότη τοῦ θανά-

του καὶ τοῦ ὀλιστικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ διήνοιξε διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τοὺς εὐρεῖς ὁρίζοντας τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, καὶ ἀνεπέτασε τὰς πύλας τῆς Οὐρανίου Βσιλείας

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ

καὶ τῆς ἐπιγείου πνευματικῆς χαρᾶς καὶ θυμῆδιαν διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀνθρώπινου ἀλληλεγγύης καὶ μεγαθυμίας. Ὅποιον ἀληθῶς θεῖον καὶ ἀνυπολόγιστον ἀξίας εὐεργέτημα ἐχάρισεν εἰς τὸν κόσμον σήμερον ὁ Ἰησοῦς ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, καὶ δωρήσας τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν αἰώνιον χαρὰν, οὐ μόνον εἰς τοὺς ζῶντας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς τεθνεώτας Δικαίους. Διότι κατελθὼν οὗτος εἰς τὸν ἕδην, συνέτριψε τὰς πύλας αὐτοῦ, καὶ ἀπηλευθέρωσε τοὺς ἀπ' αἰώνων κρατομένους, καὶ ἀνυπομόνους προσδοκῶντας τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ ἁγίους Προφῆτας καὶ Δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. «Καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν καὶ ἐνεφανίσθη-

σαν πολλοὶς» (Ματθ. ΚΖ'. 53).

Τὴν ἀπελευθέρωσιν ταύτην ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου, καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν προσεδόκει, οὐ μόνον ὁ περιούσιος τοῦ Κυρίου Ἰουδαϊκὸς λαὸς, ὁ διακρατῶν τὰς πλάκας τοῦ νόμου καὶ τὰς θείας ἐπαγγελίας, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἕθνη ὑπὸ τὸν πέπλον τῶν θρύλλων καὶ τῶν παραδόσεων, καὶ πρὸ πάντων τὸ Ἑλληνικὸν Ἕθνος, ὃπερ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν θείων καὶ ὑπερφῶν διδασκάλων καὶ ἰδεῶν ἀπέβη ὁ παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος τῶν ἄλλων Ἑθνῶν. Ὁ μῦθος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῆς ἀρχαγῆς ὑπὸ τοῦ Ἀϊδωνέως τῆς Περσεφόνης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρας, ἣτις Περσεφόνη δαμάζουσα τὴν δύναμιν τοῦ Ἄδου ἀνήρχετο ἐπὶ ἕξ μῆνας ἐκ τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἄδου, εἰς τὴν ἐπιγίαν ζωὴν, ὡς καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Θησέως ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου δὲν εἶνε μία ἔνδειξις τῆς πίστεως τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος περὶ τῆς ἐν τῷ τάφῳ λανθανούσης ζωῆς, καὶ τῆς ιδέας τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, ἣτις ἐμελλε νὰ εὕρῃ τὸ πληρωμα αὐτῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ, ὁστις συντρίψας διὰ τοῦ σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου τὸ κράτος καὶ τὸ κέντρον τοῦ θανάτου, ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἀνελήφθη εἰς τὸν Οὐρανόν· «**ποῦ σου θάνατε τὸν κέντρον· ποῦ σου Ἄδην τὸ νῆκος**»; Διὸ καὶ ὁ μέγας Βασίλειος διακηρύττει τὰ ἐπόμενα: «Ἐπεὶ οὖν ἐξεβλήθη ἡ πονηρὰ τυραννὶς τοῦ ἀλάστορος Διαβόλου, καὶ ἐκαθάρθη ὁ περιγίος τόπος διὰ τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰρηγεύσαντος τὰ ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ τὰ ἐν Οὐρανοῖς, κηρύσσεται ἡμῖν λοιπὸν ἡ βσιλεία τῶν οὐρανῶν». Καὶ πάλιν ὁ ἴδιος λέγει «ἐπειδὴ τὸ πολὺ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ (τοῦ Διαβόλου) ὁ Δεσπότης κατέδησεν ἀνὰ τοὺς νόμους, καὶ οὐκ εἴασεν αὐτὸν εἰς ἀπαξ ὀρμήσαντα, τὸ Γένος ἐκτρίψαι τῆς γῆς, κλέπτει τὴν καθ' ἡμῶν νίκην ὁ Διαβόλος ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνοίας καὶ ἀκηδίας, τὰς τῶν κοσμικῶν τέρψεων ὑποτρέχων σκιάς, αἱ περὶ τὴν ὁδὸν τοῦ βίου πεφύκασιν, δεινὰ κρύψαι ληστήν, καὶ τὸν ἐπιβουλεύοντα ποιῆσαι λαθεῖν».

Πόσον εἴμεθα ἀληθῶς εὐτυχεῖς ἡμεῖς οἱ γεννηθέντες εἰς τοὺς κόλπους τῆς

ορθοδόξου χριστιανικῆς θρησκείας ἥτις μᾶς ποιῆζει καὶ μᾶς ζωογονεῖ καθ' ἐκάστην μὲ τὰ ζεῖδωρα καὶ φερέσβια νάματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Διότι δι' ἡμᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἡ ἰδέα τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως καὶ τῆς ἐν οὐρανοῖς ἀπολαύσεως δὲν εἶνε πλέον μῦθος καὶ θρύλλος, ἀλλὰ πῶς ἀδιάσειστος καὶ ἀλήθεια ἀναντίρρητος καθ' ὅσον αὕτη διαπιστοῦται ὑπὸ τῆς θέας ἀποκαλύψεως καὶ βεβαιούται ὑπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἥτις ἐγένετο ἀπαρχὴ τῆς ἀναστάσεως τῶν κεκοιμένων.

Διὸ καὶ ὁ θεὸς Παῦλος ἀναφωνεῖ «εἰ γὰρ σίμψυτοι γεγόνομεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (τοῦ Ἰησοῦ) ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐσόμεθα, ὡς συγκληρονόμοι τῆς δόξης αὐτοῦ ἐν οὐρανοῖς».

Ὅθεν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἄς ἀντλήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν δύναμιν, τὴν ἐλπίδα, τὸ θάρρος καὶ τὴν φερέσβια ἐγκαρδίσωμεν εἰς τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ περιβεβλημένοι τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ τὸν χαλύβδινον θώρακα τῆς πατρῴας εὐδοκίας καὶ δικαιοσύνης, ἄς νεκρώσωμεν τὰ πάθη ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἄς συντριψώμεν τὴν θανατηφόρον πτέρην τοῦ διαβόλου τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ ἀθανασίας ἐν οὐρανοῖς καὶ πρὸς ἐγκαλήσιν ἡμῶν ἐν τῷ Ἀναστάσει Χριστῷ. Ὡς τὸ Κράτος ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

+ Ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν

Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

3 Ἡ Μεταρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ αἱ γνώμαι τῶν ἐπιμέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὡς ἐπιστέγασμα καὶ φωτοβόλον ἀπαύγασμα τῶν ἀπαντήσεων τούτων ἔρχεται ἡ ἀνταπάντησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἥτις ὄντως ἀποτελεῖ τὸν λαμπρὸν φωτιστὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ ἀποτελοῦντος ἕνα ἐνωτικὸν κρίκον ἀπασάντων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἀλάθητον περὶ τῆς Ὁρθοδόξου θείας λατρείας. Ἐχει δ' αὕτη ὡς ἐξῆς «Τοῦτο γνώρισμα οὐσιωδέστατον τῆς Ὁρθοδόξιας, τοῦτο τὸ θεμέλιον τοῦ ὅλου Ἀυτῆς Κανονικοῦ καὶ Διοικητικοῦ οἰκοδομήματος, τὸ μὴ «κινεῖν ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν» Τοῦτο μόνον δυνησεται ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς προέχουσας. Πῶς γὰρ οὐ δικαίον τὰ ἀπ' αἰῶνας τοσοῦτους κατὰ τάξιν γινόμενα καὶ εὐσχημόνως ἔχοντα, ταῦτα καὶ τοῦ λοιποῦ κρατεῖν καὶ αἰδέσθαι εἶναι; Πῶς δὲ οὐκ ἀκίνδυνον διασεῖσθαι καὶ διασαλεύεσθαι τὸ ἀπὸ Συνόδων Οἰκουμενικῶν καὶ ὁρῶν Πατέρων ἀποπηγάζον σεμνὸν καὶ ἱερώτατον σύστημα τῶν Ἀγιοτάτων Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν, ὧν καὶ τὰ θεμέλια Ἀποστολικά, καὶ ὁ δέκα καὶ ἐννέα αἰώνων βίος πόνους ἀτρώτους καὶ μόχθους καὶ ἀγῶνας ἀνεκδιηγῆται καὶ αἰμασι Μαρτυρικοῖς ἐσφυρηλατήται, καὶ αἱ πρὸς τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν θεολογικαὶ ὑπηρεσίαι πανθολογούμεναι καὶ πολυτίμηται; Τῶν εἰρημένων Πατρικῶν Διατάξεων καὶ ὁρίων ἡ ὀλιγοπρία ἐγέννησεν, ὡς μή-

ποτε ὤφειλε, καὶ τὰ ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπάρχοντα πρὸς τοὺς παλαιοὺς νεώτερα λυπηρὰ ὄντως καὶ θρήνων ἄξια ῥήγματα. Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἐκείνων ὀλιγοπρίας ἐγεννήθησαν, οὕτω καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων τηρήσεως ἐκποδὼν γενήσονται, τοῦ Θεοῦ συναυρουμένου, καὶ τὸν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας ὑποτιθεμένων τοῖς ἀκούειν βουλομένοις, καίτοι δυσχερῶς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου πείθονται οἱ τὰ κατὰ κόσμον ἀγαθὰ καὶ τὰς ἰδίας δόξας ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κανονικῆς Τάξεως καὶ διδασκαλίας τιθέμενοι. Περὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἡμερολογίου τοιαύτην ἔχομεν γνώμην. Αἰδέοισιν εἶναι καὶ ἔμπεδον τὸ ἀπ' αἰῶνων μὲν ἤδη καθιερωμένον, κεκυρωμένον δὲ τῇ διηγετικῇ τῆς Ἐκκλησίας πράξει Πασχάλιον, καθ' ὃ τὴν λαμπροφάνειαν τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως ἐορτάζειν διδιδάχμεθα τῇ πρώτῃ Κυριακῇ, τῇ μετὰ τὴν πανσέληνον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, ἢ συμπίπτουσῃ ἢ μεθεπομένη, ὡς οὐκ ἔξθεν περὶ τοῦτο καινοτομήσαι· τὸ δὲ παραφυλάσσοντας τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ τὸ εορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον, ὑπερηγῆσαι μόνον 13 ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολογίας ἡμῶν τε καὶ τῶν τῷ ἑτέρῳ Ἡμερολογίῳ κατακολουθούτων ἀνώντων καὶ ἄσκοπων εἶναι. Τῆς μὲν παραλείψεως τοσούτων ἡμερῶν ὑπ' οὐδένος ἐπιβαλλομένης λόγου, οὕτε Ἐκκλησιαστικοῦ, οὕτε ἐπιστημονικοῦ· τῆς δ' ἐντεθεν συμπτώσεως τῶν μηνολογιῶν ἐσομένης προσκαίρου, μέχρι δολοῦν τοῦ 2.100 ἔτους, ὅτε καὶ αὖθις ἄρξεται ἡ διαφορὰ μίαις ἡμέρας. Ἀλλὰ καὶ τὸ μεταρρυθμισαὶ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὡς διῆθεν ἐπιστημονικῶς μὴ ἀκριβὲς καὶ τὸ μεσον πολιτικὸν ἔτος καταστήσαι οὕτω συμφωνότερον τῷ τροπικῷ, πρόωρον τὸ γε νῦν καὶ ὅλως περιττὸν ἡγοῦμεθα· ἡμεῖς τε γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν Ἡμερολόγιον καὶ ἡ Ἐπιστήμη, ὡς γε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν βεβαιούται, οὕτω ὁριστικῶς ἀπεφῆναι περὶ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς τὸ τροπικὸν ἔτος λογίζεται».

Αὕτη εἶνε ἡ ἀνταπάντησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ Πρωταγίου τούτου καὶ Παλλασίου τῆς Ὁρθοδόξιας, ἥτις ἔδει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψιν ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες ἐπεχείρησαν ἀβασανίστως, ἵνα μὴ ἄλλο εἴπωμεν, τὴν ἀνώντην καὶ ἀσκοπὸν μεταρρυθμίαν τοῦ πατρίου Ἡμερολογίου ἐπὶ διαιρέσει καὶ σκανδάλῳ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ μειώσει τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ Ἐκκλησίαι τῶν πατριαρχικῶν θρόνων Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας ὡς καὶ ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου διὰ καιρικὰς μὲν τότε περιστάσεις δὲν ἀνήντησαν, ἐπεφύλαχθησαν δὲ νὰ ἀπαντήσωσιν ἐν τῷ μελλόντι διὰ τοῦ ἐκδιδομένου πατριαρχικοῦ Ἀλεξανδρείας Κυροῦ Φωτίου καὶ νὰ ἐπικρίνουν τὴν γενομένην μονομερῶς μεταρρύθμισιν ἀπὸ τε δογματικῆς καὶ Κανονικῆς ἀπόψεως, καὶ ἢν ἀπάντησιν θὰ καταχωρήσωμεν ἐν τῷ οἰκείῳ μέρει πρὸς πλήρη διαφώτισιν τοῦ ὅλου Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος.

Οὕτω λοιπὸν ἀπασαι αἱ Ἐκκλησίαι, ὑπερθεματίζοντες τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ πατρίου Ἡμερολογίου, διότι τοῦτο λόγῳ τῆς συνδέσεως του μετὰ τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ εορτολογίου τῶν νηστειῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τῆς Ὁρθοδόξου θείας λατρείας ἀπέκτησε σημασίαν καὶ ἄξιαν Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Ἐπανασυνδέοντες τὴν συνέχειαν τοῦ ὑπομνήματος ἡμῶν λέγομεν τὰ ἑξῆς:

Οὕτω γὰρ προτάσει τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἡγ. Ἀγ. Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου ἐνεκρίθη, οὐ μόνον συνεισφέροντες, ἀλλὰ ὑπερθεματίζοντες τοῦ Παναγιωτάτου Προέδρου, ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δὲ τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιοῦτου διὰ τὰς ἀκινήτους ἐορτάς τὸ γε νῦν τῆς ἀνωμότητος πίστεως ἡμῶν. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο δὲν παρεκλήθητο ἀντιπρόσωποι ἀπασάντων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὑπῆρχεν, ὡς ἐκ τούτου, ὁ εὐλογος φόβος ἡ μονομερῆς

αὕτη μεταβολὴ τοῦ Ἡμερολογίου νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος σχίσματος, ὡς καὶ εἶναι, ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν ἐχομένων στερρῶς τοῦ πατρίου καὶ ὀρθοδόξου εορτολογίου, ἀπεφασίσθη προτάσει τοῦ Παναγιωτάτου Προέδρου, ὅπως εἰς Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα Κανονικῆς καὶ τελετουργικῆς φύσεως δικαιούται μίαι, ἢ καὶ πλείονες ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι νὰ προβαίνουν εἰς μεταρρυθμίσεις καὶ ἀνευ τῆς γνώμης καὶ τῆς συναίνεσεως τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἢν καθιέρωσε τὸ καινοφανὲς καὶ κενόσπουδον τοῦτο Συνέδριον (Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΛΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας

κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Διδάγματα

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Πράξεων τῶν Ἀποστόλων κεφ. Αὐν.

Πόσον γλυκεῖα διὰ τοὺς θείους Ἀποστόλους ὑπῆρξεν ἡ μετὰ τὸ πάθος ἀναστροφή τοῦ Ἀναστάσιος Σωτῆρος Χριστοῦ μετ' αὐτῶν!

Φοβισμένοι καὶ ἐντρομοὶ οἱ Μαθηταὶ ἐνόμизον ἁμέσως μετὰ τὸ πάθος ἂν ἐξηπατήθησαν καὶ ὅτι αἱ πρὸ τούτου ἐπαγγελίαι τοῦ Σωτῆρος ὑπῆρξαν ψευδεῖς καὶ ἀνυπόστατοι, ἀλλὰ τὰ ἐπαγγέλματα ἀλλάσσουν. Ὁ Κύριος δὲν ἐκράτηθη ὑπὸ τοῦ Τάφου ἄλλ' ὡς ἀρχηγὸς καὶ κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου κατέλυσε τὸ τοῦ θανάτου κράτος καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων «καὶ παρέστησεν αὐτοῖς ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς» (Πράξ. Α' 3).

Καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν θείαν ἀνάστασιν του, ἐνεφανίζετο πρὸς τοὺς μαθητὰς του ἐνισχύων, παρηγορῶν, διδάσκων καὶ προετοιμάζων αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ δεχθῶσι τὸν Παράκλητον τὸν Πανάγιον Πνεῖμα, διὰ τὸ ἀπέμψῃ αὐτοῖς ἀνερχόμενος εἰς τοὺς οὐρανούς, κατὰ τὴν θείαν αὐτοῦ ἐπαγγελίαν.

Ναὶ ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς οἱ θεοὶ Μαθηταὶ ἀξιοθένητες τοιαύτης καὶ τοσαύτης τιμῆς νὰ ζῶσιν αὐτὸν πρὸς τὸ πάθος καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν πλησίον τοῦ Σωτῆρος ἀκούοντες τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ φωνὴν καὶ τὰ Θεῖα του λόγια.

Εἶναι ἀλήθεια ζηλευτὴν τὴν θέσιν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν Θεῶν Μαθητῶν.

Ἀλλὰ διατὶ; Μήπως ἐξ Ἰσου καὶ ἡ θέσις ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι ζηλευτὴ, ὅσον καὶ τῶν Μαθητῶν;

Ὁ Κύριος εἶναι πάντοτε καὶ μεθ' ἡμῶν, διότι τὴν ἐπαγγελίαν τὴν ὁποίαν ἔδωκε πρὸς τοὺς Μαθητὰς Του «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵματος» (Ματ. κη') δὲν ἦτο μόνον δι' αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ δι' ἕκαστον Χριστιανὸν ὥστε καὶ μαζὺ μας πάντοτε εἶναι ὁ Κύριος.

Πλὴν χρειάζεται πίστις πρὸς αὐτὸν, Ἀγάπη Ἀφοσίωσις καὶ ὑπακοή εἰς τὸ Θεῖον του θέλημα, ὁπότε θὰ τὸν ἐννοήσωμεν ζῶντα πλησίον ἡμῶν, διὰ

σκοντα νουθετούτα και παρηγορούντα ἡμᾶς.

Ἄς ἡδυνάμην λοιπὸν καὶ γὰρ νὰ αἰσθανθῶ τὸν Κύριόν μου πλησίον μου, ἰδοὺ προσφέρει τὴν θέλησίν μου καὶ ἐκεῖνος ἄς μοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν Του.

Διδάγματα

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ. Πράξεων τῶν Ἀποστόλων Κεφ. Εἰ

Ἡ Χριστιανικὴ Ὁρθοκεία εἶναι ἕνα μέγα θαῦμα ἀνεμνήνευτον καὶ ἀνέκφραστον, τὸ ὁποῖον ἐγένετο χάριν τοῦ ἀνθρώπου.

Θαῦμα δὲ λέγεται πᾶν ὅτι εἶναι καὶ γίνεται ἐκτὸς τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ ἀνῆκει εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι μόνον αὕτη καθ' ἑαυτὴν θαῦμα ἡ Χριστιανικὴ Ὁρθοκεία ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτῆς βλέπομεν σεῖράν θανμάτων, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὑπὸ τῶν θείων αὐτοῦ Μαθητῶν καὶ τῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων θείων Πατέρων καὶ Ἀγίων.

Καὶ μήπως ἐτελεῶσαν τὰ θαύματα καὶ δὲν γίνονται πλέον; Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅστις χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λείψουν τὰ θαύματα; τὰ θαύματα γίνονται ἀφοῦ ἡ πηγὴ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ εἶναι, πλην ἡ πίστις δὲν ὑπάρχει καὶ οὕτως οἱ ἄνθρωποι, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐ βλέπουσι, ὥτα ἔχουσι καὶ οὐκ ἀκούουσιν, καὶ ἔνεκεν τούτου δικαιολογοῦσι τὰ θαύματα ὡς τυχαῖα γεγονότα καὶ ὡς συμπτώσεις. Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶναι θαῦμα τὸ ὅτι ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ πρὸς τὸν ἀχάριστον καὶ ἀγνώμονα ἄνθρωπον;

Δὲν εἶναι θαῦμα, τὸ ὅτι τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως δὲν ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ παραστρατημένου ἀνθρώπου; Δὲν εἶναι θαῦμα τὸ ὅτι ἡ γῆ σηκώνει τὸ βαρύτατον φορτίον τῶν ἀνομημάτων τῶν ἀνθρώπων; Μάλιστα πάντα ταῦτα θαύματα εἶναι καὶ ἡμεῖς πρὸ αὐτῶν ἄς δοξάζωμεν τὸν Θεόν, καὶ ἄς φροντίσωμεν νὰ ἀνοίξωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας, ὁποῦτε εἰς κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μας θὰ συναντῶμεν θαύματα ἔνεκεν τῶν ὁποίων οὐδέποτε θὰ παύσῃ τὸ στόμα καὶ ἡ καρδία ἡμῶν νὰ δοξάζῃ τὸ Μέγα ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὡς ἐδοξάζετο διὰ τὴν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῇ λαφ' πολλὰ ὡς λέγει ἡ σημερινὴ περικοπὴ τοῦ Ἀποστόλου.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΛΠΙΔΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

Διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ κουρασμένου ἀνθρώπου φθάνει ἡ αὐγὴ τῆς θείας χαρᾶς, ἡ ὁποία ἀνέτειλεν ὡς ἡλιος φωτεινὸς ἀπὸ τὸν Θεὸν Τάφον, τὸν ὁποῖον ἐσφραγισμένον ἐτήρει ἡ κουστωδία τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν.

Καὶ ἡ θεία αὕτη αὐγὴ λυγισμένη, ἵσταται ἐπάνω ἀπὸ τὸ Πανάγιον Μνημεῖον τοῦ παθόντος καὶ ταφέντος Θεοῦ, διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ μυροφόροι κομί-

ζουν τὰ μύρα τῶν, ἀποζητοῦσαι τὴν Θεῖαν Μορφήν τοῦ Γλυκτεῖτου Διδασκάλου, καθ' ἣν ὥραν οἱ οὐρανοὶ διὰ τῶν θείων Ἀγγέλων ἀναγγέλλουσι τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα τῆς Ἀναστάσεως.

Ὑμνοὶ χαρμόσυνοι ἀντηχοῦσι καὶ νῦν καὶ αἱ ἀναστάσιμοι λαμπρὲς καταγέροντι τοὺς ἀγρυπνοῦντας Νοοῦς. Ἀλλὰ οὕτε τὸ φῶς τῶν λαμπάδων, οὕτε ἡ ἀνατολὴ τῆς ὥρας ἡμέρας δὲν θὰ μᾶς φέρῃ τὸ Πάσχα τῆς χαρᾶς, οὕτε τὴν ἀνάπαυσιν τῶν ἐλπίδων μας.

Ὁ ἥλιος τοῦ ἀναστάντος Ἀνθρώπου μας θὰ σκιάζεται ἀπὸ τὸ βαρὺ συνδράσημα τῆς δοκιμαζομένης ψυχῆς μας. Καὶ διατί; Μήπως δὲν τὸν προϋπαντήσαμεν μετὰ Βαίων καὶ κλάδων ἐρχόμενον πρὸς τὸ ἐξοῦσιον πάθος; Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν ἐδακρύσαμεν μετὰ συντριβῆς μαζὺ μετὰ τὴν ἁμαρτωλὴν; Μήπως δὲν κατακρίναμεν μετὰ βδελυγμῆς τὸ ἀνοσιούργημα τῆς προδοσίας Του; Μήπως δὲν ἐκλαύσαμεν, διὰ τὸ Θεῖον Του πρόσπονον ἐδέχετο τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ τὰ ραπίσματα; Μήπως ἡ ψυχὴ μας δὲν ἐπικράθη διὰ τὰ φρικτὰ Του πάθη τῆς σταυρώσεως;

Ναί, καὶ ἐκλαύσαμεν καὶ ἐθλίβουμεν καὶ μὲ πόνον παρηκολούθησαμεν τὰ Θεῖα Του πάθη, ἀλλὰ ὥσάν αἱ μοραὶ Παρθένου, αἱ ὁποῖαι ἀφήσαν τὰς λαμπάδας τῶν καὶ ἐσβυσαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀφήκαμεν καὶ ἔφθασε μέσα μας τῆς ἀγάπης ὁ λύχνος καὶ ἐβραβεύσαμεν μετὰ τὸν σκότος τῶν ὁλιστικῶν θεωριῶν, τῆς ἀπανθρώπου πάλης, καταφρονεῖται τοῦ οἴκου γενόμενοι καὶ τῆς φιλανθρωπίας, ἐπηρεζόμενοι καὶ ἀπληστοί, τυφλοὶ καὶ δοῦλοι καταφρονεμένοι τῶν παθῶν, ἀπολέσαμεν τὸ φῶς, ἐλησημονήσαμεν καὶ ἀπληρήθημεν τὸν ἥσυχον, τὸν πρᾶον καὶ γλυκύτατον Θεόν.

Ναί, ἠρησθήμεν Ἐκείνον, ὅστις ἔδειξεν ἄπειρον ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς καὶ χάριν ἡμῶν ἐταπεινώσεν ἐαυτὸν γενομένος ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ, ὡς ὑπηρετῆς, ἐπλυνε καὶ ἀπέμαξε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν Του, παρέχων εἰς ἡμᾶς τὸν τύπον τῆς ταπεινώσεως καὶ τὴν ὑποθήκην τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς συγγνώμης.

Καὶ ὅμως Ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπὸ ἡμᾶς περιράζεται «Εἰ υἱὸς εἰ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄγριοι γένωνται» (Ματθ. Δ' 3) καὶ πάλιν «Εἰ υἱὸς εἰ τοῦ Θεοῦ καταβήθῃ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ» (Ματθ. ΚΖ' 40).

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἤκουσε καὶ δὲν ἀκούει τοὺς περικλητήριους τούτους λόγους, οἵτινες σήμερον ἀπετέλεσαν τὰς πλέον ὁλεθρίας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα θεωρίας;

Τίς δὲν ἀκούει τὰς θεωρίας ταύτας μετὰ κομπαιχῶν νὰ διακηρύττωσιν, ὅτι μὲ τὸ ἐτελεῖς κλειθρὸν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παραβιάσωσι τὴν πύλιν τοῦ Μυστηρίου τοῦ Θεοῦ, νὰ καταλήσωσι τὸ ἴδιον Μυστήριον καὶ νὰ καταστήσωσι τὸν ἀνθρώπον κύριον μοναδικὸν τῆς γῆς;

Τίς δὲν εἶδε καὶ δὲν βλέπει πόσον βαθέως ὑποσκαπτόνται τὰ θεμέλια προαιωνίων ἀνθρωπίνων ἀξιών, ὅπως ἡ θρησκεία, τὴν ὁποῖαν αἱ θεωρίαι αὗται ἐξαρχαίευσαν ὡς δουλείαν ἡθικὴν, τὴν ἡθικὴν ὡς παγίδειον ἀφελών, τὴν ἐργασίαν ὡς δυστυχῶν καταπίεσιν, τὰ αἰτία τῶν ἱστορικῶν γεγονότων ὡς δολοπλοκίας συμπερόντων ὁλικῶν, τοὺς θεσμοὺς τῆς φυλῆς μῦθον καὶ τὸν τῆς οἰκογενείας θεσμόν ψεῦδος;

Καὶ οὕτω τὰ θεμέλια ὑποσκαπόμενα ὑπεχώρησαν καὶ ὑποχωροῦσαν ἐνεσθῆν δὲ ἡ ἀναστάσις καὶ ἡ κολοσσία καταστροφή τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐπισκίασις τοῦ λαμπροτάτου Ἠλίου τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἀνθρώπου.

Τὸ συνδράσημα τῆς δοκιμαζομένης ψυχῆς ἡμῶν εἶναι μέγα καὶ διὰ τοῦτο δὲν αἰσθανόμεθα τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ δὲν θὰ τὴν αἰσθανθῶμεν οὐδέποτε, ἐφ' ὅσον θὰ πιστεύομεν, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς φρενιάζεται καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ ζήσωμεν ἀνευ Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον θὰ εἴμεθα ὑ-

πόδουλοι εἰς τὸν ταπεινότερον ἀνθρώπινον ἑαυτὸν μας, εἰς ὅτι ὑπάρχει ἐντὸς ἡμῶν μικρόν, χοῦδὸν καὶ γήινον.

Ἐφ' ὅσον θὰ θέλωμεν νὰ κερδίσωμεν τὸν κόσμον καὶ θὰ ἀδιαφοροῦμεν, ἐάν μᾶς λείψῃ ὁ οὐρανός.

Ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως ἐγένειεν ἐλπίς, καὶ ἐλπίζει ὁ ἄνθρωπος ὅτι θὰ ἀναστήθῃ ποτέ, καὶ ὅτι ἐντὸς ἡμῶν ἔπεισε θὰ σηκωθῇ διὰ νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν ἡ χαρὰ.

Ἡ ἐλπίσις τῆς χαρᾶς καὶ ἡ καταδάρισις τῶν προαιωνίων ἐσθίων, παραδόσεων καὶ ἡθικῶν νόμων, φέρουσι βαρύτητα καὶ θλιβερά ἀποτελέσματα.

Τοῦτο τὸ βλέπομεν, ὅσον πλησιάζουσιν οἱ φοβεροὶ καιροὶ καθαρῶτεροι.

Ἐάν ἐντὸς ἡμῶν κατεργάζαμεν τὸν οὐρανόν, ἔξω κρημνίζεται ἀληθῶς καὶ διασπᾶται καὶ ἀποσυντίθεται ὁ κόσμος. Διότι τί ἄλλο εἶναι παρὰ πτώσις καὶ διάσπασις καὶ ἀποσύνθεσις τοῦ κόσμου οἱ πόλεμοι;

Καὶ τώρα ἐν μόνον μένει εἰς τὸν ἀνθρώπον, νὰ ἀναστήθῃ ἐντὸς τῆς ψυχῆς του τὴν ταπεινὰν ἐλπίδα πρὸς τὸν Ἀναστάντα Θεόν καὶ νὰ βαδίσῃ ἐμπρὸς βλέπων διαρκῶς πρὸς τὸν Οὐρανόν, διότι πλέον ἡ γῆ ὄζει ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀπὸ τὴν κατάραν τῆς ἀμαρτίας.

Ὅταν ἀναστήθῃ ἡ ἐλπίς πρὸς τὸν Ἀναστάντα, θὰ φανῇ ὁ δρόμος τῶν ἐλπίδων τῆς καρδίας, τὸ μονοπάτι τῶν ἐλπίδων, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ Χριστός.

Αὐτὸς ποὺ δὲν ἐδίδαξεν, ἀλλὰ ἔδειξε μετὰ τὴν ζωὴν καὶ μετὰ τὸ πάθος καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του.

Ἀναστήθωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἄς ἀκολουθήσωμεν τὸν Θεόν Του φῶς, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει τὴν μεγάλην ἐλπίδα, ὅτι ἐν Αὐτῷ μένοντες θὰ νικήσωμεν τὸν κόσμον, τοῦτέστι τὰς ἀντιθέσεις τῆς ζωῆς καὶ τὰς θλίψεις καθὼς καὶ Ἐκεῖνος εἶπεν.

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλήνῃ ἐστέ, ἀλλὰ θάρσετε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

Αὕτη ἡ μεγάλη ἐλπίς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ κόσμου καὶ νὰ διατηρῇ ἀμειωτον καὶ ἀβυστον τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄς ἐορτάσωμεν λοιπὸν γηθοσύνης τὴν Ἀνάστασιν τῶν ἐλπίδων ἡμῶν.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

Ἐς Ἀγ. Ὁρους ὑπὸ Α.Μ.Κ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Καὶ γὰρ Ἀφρὼν δι' εὐχῶν τοῦ Μωϋσέως συνεχωρήθη ποιήσας τὸν μόσχον τῷ Ἰσραὴλ ἐν Χωρῇ. Ὁμοίως καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαριάμ, τῆς λέπτως ἐκαθαρίσθη, τοῦ Μωϋσέως ὑπὲρ αὐτῆς τὸν Θεόν δυσωπήσαντος. Καὶ ὁ Ναβουχοδονόσορ δὲ, δι' εὐχῶν τοῦ Προφήτου Δανιὴλ, ἐλέους παρὰ Θεοῦ ἔτυχε.

Πολλάκις δὲ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ ἄτε Θεοῦ θεράποντες γνήσιοι καὶ πολλὴν τὴν παρησίαν πρὸς αὐτὸν ἔχοντες ὡς μηδαμῶς εἰς αὐτὸν ἀμαρτάνοντες, ἔστιν ὅτε αἰτούντες παρ' αὐτοῦ, ὁ μὲν τοῦδε τοῦ ἀνθρώπου τὴν σωτηρίαν, ὁ δὲ, τοῦδε καὶ παρῆκε αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὁ νυκτὸς καὶ ἡμέρας λατρευόμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ εὐαρεστούμενος τὰ αἰτήματα αὐτῶν, ὥσπερ καὶ οἱ ἐπίγειοι βασιλεῖς, ἔστιν ὅτε ἀξίους θανάτου χαρίζονται τοῖς γνησίοις φίλοις αὐτῶν, ὅπ' αὐτῶν παρακαλοῦμενοι. Οἱ γὰρ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ λίαν εἰσι φιλόανθρωποι καὶ συμπαθεῖς πρὸς τὸ γένος ἡμῶν, ἐπειδὴ διὰ τῆς ἡμετέρας σαρκὸς ἡγειωθῆσαν ἰδεῖν τὸν Θεὸν Λόγον. ὡς ἐξ αἰῶνος ἰδεῖν ἐπεθύμουν.

Καὶ μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ Πέτρος καὶ Παῦλος ὁ κορυφαῖος, ὁ μὲν Πέτρος λέγων, ὅτι ἐχαρίσατο ἡμῖν, ὁ Θεὸς ἀγαθὰ εἰς ἡμᾶς ἐπιθυμοῦσιν Ἀγγελοὶ παρακλῶσαι. Τοῦτέστι τὸν Θεὸν οὕτω τρανῶς θεωρῆσαι, ὃν ἡμεῖς πρὸ τῶν Ἀγγέλων ἡνίκα ἐσαρκώθη ἐώρακαμεν. Ὁ δὲ Παῦλος, περὶ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ βοᾷ λέγων, Νυνὶ δὲ ἀνῆλθεν ὁ Χριστὸς ὀφθῆναι ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν λίαν εἰσι φιλόανθρωποι οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ διὰ καὶ ὁ Κύριος ἔφη «Χαρὰ γίνεται καὶ εορτὴ παρ'»

αὐτοῖς ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶν μετανουοῦντι. "Ὅθεν καὶ ἕκαστῳ τῶν πιστῶν, ἡνίκα βαπτισθῇ, Ἄγγελος ὑπὸ Θεοῦ δίδεται φύλαξ καὶ ὁδηγὸς καὶ διδασκαλός. Ὁρᾶτε, γὰρ φησὶν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οἱ Ἄγγελοι αὐτῶν διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

Ὁ οὖν εἰς φυλακὴν τοῦ ἀνθρώπου δοθεὶς Ἄγγελος ἔάν εὕρῃ τὸν ἀνθρώπον, ὃν ἐπίστευθῃ, ἀγαπῶντα τὸ ἀγαθὸν καὶ βιάζομενον ἐαυτὸν κατὰ δύναμιν ποιῆσαι αὐτό, συνεργεῖ αὐτῷ δυσωπῶν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν φιλάνθρωπον Θεόν καὶ αἰτούμενος χάρισσαι αὐτῷ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν· καὶ δίδωσιν ὁ Θεὸς τὴν αἴτησιν αὐτοῦ. Εἰ γὰρ ἄνθρωπος Δίκαιος, ὡς εἶπον, αἰτησάμενος τὸν Θεόν, πολλάκις ἔσωσαν ἁμαρτωλοὺς· πόσω γε μάλλον οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι τοῦτο λοχύουσι; **Μὴ τοίνυν καταχνίωμεν ἄνθρωπον κἄν προφανῶς αὐτὸν ἁμαρτάνοντα ἴδωμεν**, ἀλλὰ μάλλον νοουητέωμεν ἐν ταπεινώσει καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ εὐξώμεθα· εἰ δὲ μὴ ἀρκεῖ τὰ ρηθέντα εἰς πίστωσιν, προσθησώμεν καὶ ἑτέρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΟΥΣ ΕΣΩΞΕΝ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΤΕΛΘΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΔΗΝ:

Τινὲς γοῦν φασι τοὺς προπεπιστευκότας, ὅτινες εἰσι Πατέρες καὶ Προφῆται, Κριταί, Βασιλεῖς, σὺν αὐτοῖς καὶ Τοπάρχαι καὶ τινες ἄλλοι τοῦ λαοῦ τῶν Ἑβραίων, εὐαρίθμητοι καὶ πρόδηλοι τοῖς πᾶσιν. Ἡμεῖς δὲ πρὸς ταῦτα ἀντιερούμεν, τοῖς δοξάζουσιν ὧδε ὡς οὕτε δῶρον, οὕτε θαυμαστὸν καὶ παράδοξον τοῦτο, τὸ ὁδοῖαι Χριστὸν τοὺς προπεπιστευκότας, ἔπειτα Κριτὴς δίκαιος ὑπάρχει μόνος, καὶ πᾶς ὁ τούτῳ πιστεύσας οὐκ ὀλεῖται. Ἐδεῖ τοιγαροῦν τούτους σωθῆναι πάντας, καὶ τῶν τοῦ ἔδου δεσμῶν ἀπαλλαγῆναι, τῇ καταβάσει τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη· ὃ καὶ γέγονε τῇ τούτου προμνησίᾳ. Οἱ δὲ γε χάριν φιλανθρωπίας μόνῃ, σωθέντες, ὑπάρχουσιν, ὡς οἶμαι πάντες, ὅσοι τὸν βίον καθαρῶτατον εἶχον, καὶ πᾶσαν πρᾶξιν ἀρίστην ἐπετέλουν, ἰσχυρῶς βιούντες ἐγκράτους καὶ σωφρονῶς τὴν δὲ γε πίστιν τὴν ἀκραφὴν καὶ θεῖαν οὐ κατέλαβον μὴ γυμνασθέντες ὅλως, ἀλλ' ἀδίδακτοι μενιάντες τὸ παράπαν. Τούτους ὁ πάντων ταμίης καὶ Δεσπότης, εἴλκυσεν, ἐξώγησε δικτύοις θείους καὶ τούτους ὑπέκλινε πιστεῦσαι τούτῳ, λάμψας ἐπ' αὐτοὺς τὰς θεϊκὰς ἀκτίνας καὶ δεῖξας αὐτοῖς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας. Οὐ γὰρ ἡνέσχετο ὁ συμπαθὲς τῇ φύσει, εἰς κενὸν τούτων τοὺς κόπους γέγεννησθαι Ἐκτεκτὴν γὰρ ἐργαζόμενον βίον, Ἐπίμοχθον τε καὶ στενὸν ὑπὲρ λόγον, αὐτοκράτορες τῶν παθῶν γεγονότες, καὶ τῶν ἡδονῶν καταπτύσαντες ἅμια, ἀκησίαν τε πᾶσαν ἐξηοικηκότας, ἐγκράτειαν τε σὺν ἀγρυπνίᾳ πάλιν, καὶ πᾶσαν ἀπλῶς ἀρίστην ἐργασίαν, Οὐκ εὐσεβῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως διεληθόντες, τὴν ἀνατάτω πρόνοιαν, ὡς ἐδόκουν, ἄριστα σεβόμενοι, πλὴν ἐσφαλμένως. Εἰοί δὲ τινες οἱ καὶ τὴν θεῖαν δόξαν τῆς Πανοθενουργοῦ κατέλαβον Τριάδος, ἰσχυρῶς ἀμυδρῶς, ἀλλ' ἐδόξασαν ὅμως. Ἄλλοι δὲ τὴν σάρκωσιν εἶπον τοῦ Λόγου, Πάθη τὰ σεπτὰ καὶ τὴν Ἐγερσιν τούτου. Ἐτεροι δὲ γέννησιν τὴν ἐκ Παρθένου, ὀνομασίαν τε ταύτης προειπόντες. Μαρία γὰρ φησὶν ὄνομα τῇ Κόρῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΗΜΩΝ

Ἐπαναγομένηα εἰδοποιούντες ἅπαντα τὰ Παραρτήματα περὶ τοῦ συγκροτηθισμένου ἐνταῦθα τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων 14 27 Ἀπριλίου Ἀ' Πανελλαδικῶν Συνεδρίου τῶν Γ.Ο.Χ. περὶ τοῦ ὁποῖου καὶ δι' ἀλληπαλῆων ἐγκυκλίων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀλλὰ καὶ τηλεγραφικῶς ἐγνωρίσαμεν, ὅτι εἶναι ὑπερτάτη ἀνάγκη ὁ- πότες συμμετάσχουσιν οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν ὑπερνωκύντες πᾶν παρουσιασθῶσόντων ἐμ- πόδιον.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Β'.

Τὴν προπαραλθοῦσαν Τρίτην 18ην Μαρτίου (1 Ἀπριλίου ν. ἡμ.) συμφορὰ βαθεῖα ἐπλήξε τὸ Ἑλληνικόν Ἔθνος διὰ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Β'. τοῦ ἀφιερῶσαντος ὁλόκληρον τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν συμφερόντων τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν με- γάλως προστατεύσαντος μάλιστα διὰ τοῦ Βασιλικοῦ Του Διατάγματος τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923, δι' οὗ, εἰσαγομένου εἰς τὴν Πολιτείαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, καθω- ρίσθη ῥητὰς δι' αὐτοῦ ὅτι **«Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Ὀρθοπευτικὰς ἐορτάς»**. Καὶ τού- του μόνου ἔνεκα ὀφείλεται αἰδῖος εὐγνω- μσύνη εἰς τὸν ἀειμνήστον Βασιλέα Γεωρ- γιον τοῦ Β'.

Τούτου ὁ ἱσάξιος ἀυτάδελφος καὶ διά- δοχος Παῦλος ὁ Α'. ἀνελθὼν εἰς τὸν Ἑλ- ληνικὸν Βασιλικὸν Ὀρόνον παρέχει ἡμῖν τὸ ἐνδόξιμον ἵνα πιστεύωμεν ὅτι θέλει Ὁδοῖς ἐπαναφέρει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐξ αὐτῆς φυγαδευθεῖσαν γαλήνην δυναμέ- νην, νὰ ἐπανελθῇ μόνον διὰ τῆς ἐπαναφο- ρᾶς ἐν αὐτῇ τοῦ Πατροπαραδότου Ἐκ- κλησιαστικοῦ ἑορτολογίου. Διὸ καὶ καθ' ὑποχρέωσιν ἱερὰν τεινοντες χεῖρας ἱκετι- δας πρὸς τὸν ἐλπίντα Θεὸν ἡμῶν «δι' ἐμοῦ Βασιλεῖς βασιλεύουσι καὶ ἄρχοντες κρα- τοῦσι γῆς» ἀναφωνοῦμεν:

Ὁ Θεὸς σῶζοι τὸν Βασιλέα ἡμῶν Παῦλον τὸν Α'.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα ἡμῶν Παῦλον τὸν Α'. σὺλλοιπτήριον ἔγ- γραφον διὰ τὸν αἰφνιδίον θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου.

Ἐπίσης σὺλλοιπτήριον ἔγγραφον ἀπέ- στειλεν Αὐτῷ καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν προπαραλθοῦσαν Κυριακὴν Ε'. τῶν Ἡσθεῖων ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ἐχοροστάτησεν κηρύξας τὸν θεῖον λόγον εἰς τὸν ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ταξιάρχων.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος Μεγαρίδος κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ἱερούργη- σεν ὁμιλήσας εἰς τὸν ἐν τῷ Ὁρφανοτρο- φεῖῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ταμπουρίων ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.

Ὁ δὲ Σεβασμιώτατος Διαυλείας κ. ΠΟ- ΛΥΚΑΡΠΟΣ μεταβὰς ἀφ' ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου εἰς τὴν παρὰ τὸ Κορωπὶ ἱερὰν Μονὴν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβα- λάντου ἱερούργησεν ἐν αὐτῇ τὴν Κυριακὴν κηρύξας μετὰ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον τὸν λό- γον τοῦ Κυρίου.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τῶν Βαῖων ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου· τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέ- ρας εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν θεῖαν ἑπομένην εἰς τὴν Ἀκολουθίαν καὶ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν τῆς μεσιότητος ἐορτῆς τοῦ Εὐαγ- γελισμοῦ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πει- ραιεὶ καὶ παρὰ τὴν συνοικίαν Καραβὰ πα- νηγυρίζοντα ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελι- στρίας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας τὴν Κυ- ριακὴν τῶν Βαῖων ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν τῷ Ὁρφανοτροφεῖῳ ἱερὸν Ναὸν, τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας μεταβὰς εἰς Σαλαμίνα ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν τοῦ ἐκεί πανηγυρίζοντος ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας ἱερούργησας τὴν ἑπομένην· κατὰ δὲ τὰς Ἀκολουθίας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος οἱ Ἅγιοι Ἀρχιε- ρεῖς ἡμῶν ἐχοροστάτησαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς Ἀθηνῶν καὶ Πει- ραιῶς.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Βα- σιλέως ἡμῶν Γεωργίου Β', κατὰ τὴν πα- ρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν μνημό- συνα εἰς ὅλους τοὺς Ναοὺς τῶν ἀκολου- θούντων τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον.

ΑΓΡΥΠΝΟΥΣΙΝ ΟΙ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ!!!

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν νεο- ημερολογιτῶν ἐν τῇ ἀγρύπνῳ μερίμνῃ ὑπὲρ τοῦ Ποιμνίου αὐτῆς ἐξέδωκε τὴν κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 492 ἐγκύκλιον τῆς:

Ἀριθ. Πρωτ. 529

» Διεκπ. 375

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Μαρτίου 1947

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱερόρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 498 ἀπόρρητον ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ὀρθοπευτικῶν παρακαλοῦμεν τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν αὐτῆς, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀπομακρύνειν πάντες Παλαιοημερολο- γίτου Κληρικὸν ἐγγάμου ἢ ἀγάμου ἐκ τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μητροπόλεως, ἐρχόμενοι προηγουμένως εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν οἰκείων Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν.

† Ὁ Φθιώτιδος, Ἀμβρόσιος Προεδρεύων
† Ὁ Ὑδρας, Σπετιῶν καὶ Αἰγίνης Προ- κόπιος

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος
† Ὁ Δρυϊνουπόλεως Δημήτριος

† Ὁ Ζιχνῶν, Σπυρίδων

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχ. Δομασκηδὸς Κοτζιάς

Δὲν ἐνδιαφέρονται οἱ ἄγιοι τῆς ἐπο- χῆς διὰ τοὺς κατακλύσαντας τὴν Ἑλλάδα Καθολικούς, Προτεστάντας, Οὐνίτας, Χι- λιαστές, τοὺς ἀνατροπικοὺς παντός τοῦ ἐκ- κλησιαστικοῦ, ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ συγ- κροτήματος καὶ ὅσους ἄλλους ἐπιβούλους παντός καλῶς ἔχοντος ἐξήμεσεν ὁ παρὼν αἰὼν. **Ἐνδιαφέρονται ὅμως καὶ ἀγρυπνεῦ- σιν εὐτεῖ ἵνα καταδιώξωσι τοὺς φιλησῶ- χους φιλονόμους καὶνομοταγεῖς Ἱερεῖς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν** ὥστε νὰ μὴ ἐορτά- σωσιν οὗτοι τὰ σεπτὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνά- στασιν τοῦ Κυρίου.

Ἀπατῶνται ὅμως ἐάν νομίζωσιν ὅτι διὰ τῶν τοιούτων ἀνελευθέρων καὶ μεσαιωνι- κῶν μέτρων θὰ καταπνέωσιν τὴν ἠρησκευ- τικὴν συνείδησιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνι- κοῦ Λαοῦ, καὶ ἅς γνωρίζωσιν ὅτι πρὸς κέντρα λακτίζουσιν.

ΕΡΑΝΟΣ

Ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γενναίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοὶ:	Δραχ.
Μυτιλιώτισσα Παλ. Φαλ.	5.000
Ἀγ. Ἀχιλλῶος Ἀθηνῶν	16.600
Ταξιάρχαι Ν. Ἑλβετίας	13.000
Ἀγ. Παρασκευὴ Ἀθηνῶν	15.550
Μεταμόρφωσις Κυψέλης	7.500
Ὁ Αἰδ. Ἱερεὺς κ. Ἀντ. Παπακα- λούσιος Λέρισσα	78.000
Ἀνώνυμος διὰ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀνακίου Παπᾶ Λιρ. χάρι.	3

ΠΑΝΥΓΗΡΕΙΣ

Τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγυρίζουσιν οἱ ἡ- μετεροὶ Ἱεροὶ Ναοὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὁ ἐν Πειραιεὶ παρὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν καὶ ὁ ἐν Χαλανδρίᾳ. Εἰδοποιούνται ὅθεν σχετι- κῶς οἱ φιλέορτοι.

Εἰδοποιούνται οἱ φιλόθεοσοι καὶ φι- λέορτοι ὅτι ἡ παρὰ τὸ Μενίδι ἡμετέρα Ἱε- ρὰ Μοῆ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἔχει τα- κτικὸν Ἐρημέριον τὸν Πανοσιότ. Ἀρχιμαν- δρίτην κ. Γαβριὴλ Σταματελάτων.